

Şiirleri Hüzün Geçe

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Temmuz 2022

Şiirleri hüzün geçe gecenin temennisinde saklı sırlarım ve sükün eden sihirli yüreğim ve miladım dünde saklı: kerevite çıkan o masal kahramanı olmaya adayım bir o kadar kahramanıym da yazdığım masalların...

Şiirleri hüzün geçe teyelli yüreğim bilinmez kördüğümde.

Malulen emekli sözcükler belki de maktulüyüm dünün ve geceyi siper yaptığım sihirli bir yolculuk: yakası açılmamış esprilerden uzak iki yakamın da kapalı olup bir araya gelemediği.

Hıçkırın neşrim.

Hazan yüklü nesrim.

Niyazım da nazım da dinmek bilmiyor ve içimdeki o kırık pencere takatim kalmadı işte ve bir kıstastan öte yazdıklarım hatta kısa özet geçtiğim gün belki de yürek iklimine tezat sözcükler ekip aşkla erdiğim rehavet ve nihayet.

Şehir çapkın şehir sevdalı.

Şiirler hacizli şiirler metriksin tekelinde.

Hüzünler bohçası ve rugan iskarpinlerim.

Gel-geç olmayan bir sevdanın rengi bazen sönen ışığım bazen solan çiçek yarım ve methiyeler dizdiğim evren ve gece; nazenin varlığım ve ıssızlık iken meşrebim takatim sonlansa da yazıyorum aralıksız.

Hükümünü yitiren kimse ve neyse meylettığım dünüm; mealim hüzün ve tekbir getiren sözcükler tıknefes imgeler.

Yaralı bir iklim yamalı bir beden yasaklı bir eksen yâd edilesi mazi üstü örtülesi gizin tekelinde saklı tutkularım tutulan nutkum ve afalladığım ansızın...

Dibi gördüğüm defalarca ve ben iken kendi canıma kast eden bir de örtüşen duygular: düşünce babında gidip geldiğim o dar ve uzun koridor, mevsimin yağmura hasreti ve yağmur gözlü sevdam nazenin bekam ve tırmandığım o ulvi tepe makasladığım bir kâğıt gibi ya da yanağımda saklı o tek damla yaş ve yas elbet muadilim rüzgârın uçurduğu saçlarıma konan kelebek gibi pervane olduğum bilinmeze pelesenk olmuşken hüzün yüreğime.

Coşkunum söndü.

Cesaretim soldu.

Cibilliyetsiz gölgelere de verdim ağızlarının payını ve payidar olmak adına cihanda bazen pike yapan o devasa martı gibi kanıtlamak belki de varlığımı kanatlandığım kadar s/onsuzluğa...

Cihadı sözcüklerin.

Cinaslı kafiyeler ve ötüşken imgeler ve akışkan hüzün ve emsalsiz güzellikler saklı iken içimde.

Miadı dolan bir ömür addedilen.

Mızrabı olmayan bir mandolin tellerine her dokunduğumda parmakların titreyen...

Ve dünde kalan o devasa duvar piyanom fildişi yalnızlığımı tasdikleyen.

Düş iklimleri.

Duř altında kalem ve ben onu keseledikçe çıplaklığı ayan beyan derken çöküyor dizlerine ve kurşun kadar ağır iken yüküm ona her dokunduğumda yürek ihya oluyor.

Gölgesi yok bedenimin aslında bir bedenim de yok yazarken ve bedeller ödüyorum ben yazdıklarımın uğruna.

Küskünlüđüm kendime.

Kaskatı kesilmiş bedenim ve titreyen ellerim.

Hatmettiđim bir kitap ne ki hamt ettiđimin yanında?

Hatırı sayılı bir cesaret edindiğim ve temelimde saklı o esaret elbet katı kurallar elbet bağdaş kurduğum yasalar ve töreler ve ben her ne kadar aydın şehirli bir kız olsam da benim aslında beni zincirleyen ve dile gelmeyen ne varsa dilemması diğer yarımın.